

Zorile

Un vestitor al prezenței lui Cristos

Revista Zorile

Ianuarie 2026

Cuprins

ARTICOL PRINCIPAL	1
REÎNNOIREA JURĂMINTELOR NOASTRE.....	1
STUDII BIBLICE	17
ÎNCURAJAREA SPRE NEPRIHĂNIRE	17
PILDA FIULUI RISIPITOR	20
FARISEUL ȘI VAMEȘUL.....	23
ISUS ȘI PETRU	26
VIAȚA ȘI DOCTRINA CREȘTINĂ	29
NOBILII BEREENI	29

Urmăriți în Biblia voastră!

Reînnoirea jurămintelor noastre

***„Când faci un jurământ Domnului, Dumnezeului tău, să nu întârzii să-l împlinești, căci ar fi păcat în tine, și Domnul, Dumnezeul tău, îți va cere cu siguranță să-l împlinești.”
Deuteronom 23:21***

De generații întregi, începutul unui nou an a fost adesea asociat cu hotărârea de a ne stabili anumite obiective noi. Este, așadar, momentul potrivit pentru a ne gândi la angajamente care ne vor îmbunătăți viața. Odată cu intrarea în Noul An 2026, mulți dintre poporul Domnului vor profita de această ocazie pentru a reflecta solemn asupra vieții lor consacrate în noul început. Ei se vor dedica din nou, se vor concentra și vor depune eforturi pentru a atinge un nivel mai înalt de creștere ca urmași ai lui Isus și pentru a fi mai fideli în îndeplinirea jurămintelor lor de dedicare, sacrificiu și slujire față de Domnul, chiar până la moarte.

Întoarcerea unei noi pagini din calendarul nostru este un moment excelent pentru a reflecta asupra bunătații, milostivirii și binecuvântărilor abundente

primite din mâinile iubitoare ale Tatălui nostru Ceresc în timpul anului care se încheie. Facem acest lucru cu multă bucurie și recunoștință. Este, de asemenea, un moment pentru a privi înainte cu o anticipare și o speranță e a sporită, pe măsură ce vedem dovezi tot mai multe că împărăția promisă de mult de Cristos este mai aproape decât atunci când am crezut pentru prima dată (Romani 13:11). Așteptăm cu nerăbdare să ne folosim timpul, talentele și oportunitățile în moduri noi pentru a-L sluji pe iubitul nostru Tată Ceresc și poporul Său. De asemenea, vom continua să ne pregătim pentru a împărtăși cu El planurile Sale supreme și scopul Său minunat de a aduce binecuvântări de viață și pace familiei umane sărace, bolnave de păcat și muribunde, și de a oferi împăcare tuturor celor ascultători sub administrația împărăției de pace a lui Cristos care va veni.

A face un jurământ

A „face un jurământ” înseamnă a face o promisiune solemnă sau un angajament de a face un anumit lucru. Când un urmaș sincer al Domnului nostru Isus face un jurământ, acesta reflectă starea inimii fratelui sau surorii și reprezintă o viață de angajament total și slujire față de Tatăl Ceresc. Implică sacrificarea a tot ceea ce avem și a tot ceea ce sperăm să fim. (Psalmi 50:5; 1 Petru 2:5). A face un jurământ lui Dumnezeu trebuie să se facă cu intenția din toată

inima de a îndeplini acel angajament și de a fi credincios față de el. Solomon, fiul lui David, a vorbit despre seriozitatea de a face jurăminte și de a le respecta cu credincioșie când a scris: „Când faci o promisiune lui Dumnezeu, nu întârzia să o îndeplinești, căci Dumnezeu nu se bucură de proști. Ține toate promisiunile pe care i le faci. Este mai bine să nu spui nimic decât să faci o promisiune și să nu o ții.” Ecclesiastul 5:4,5

O jertfă vie

Toți copiii lui Dumnezeu care gândesc la fel sunt încurajați de sfatul înțelept al apostolului Pavel, care a scris: „De aceea, vă îndemn, frați și surori, având în vedere mila lui Dumnezeu, să vă oferiți trupurile ca o jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu – aceasta este închinarea voastră adevărată și potrivită. Nu vă conformați modelului acestei lumi, ci transformați-vă prin înnoirea minții voastre. Atunci veți putea să testați și să aprobați voia lui Dumnezeu – voia bună, plăcută și perfectă.” Romani 12:1,2

Îndemnul inspirator al lui Pavel de a ne oferi viețile ca jertfă Tatălui Ceresc se adresează numai celor care și-au dat pe deplin inimile și viețile Domnului și au fost îndreptățiți prin sângele jertfei lui Isus. (Romani 5:8,9; 1 Petru 1:18,19). Aceștia au fost chemați și aleși de Dumnezeu în acest timp

acceptabil al jertfei. Așa cum vechii mari preoți ai Israelului s-au oferit pe ei înșiși lui Dumnezeu, la fel a făcut și Isus. „Spre deosebire de ceilalți mari preoți, El nu are nevoie să aducă jertfe în fiecare zi. Aceștia făceau acest lucru mai întâi pentru păcatele lor și apoi pentru păcatele poporului. Dar Isus a făcut acest lucru o dată pentru totdeauna , când S-a oferit pe Sine ca jertfă pentru păcatele poporului. Legea a numit mari preoți care erau limitați de slăbiciunea umană. Dar după ce a fost dată Legea, Dumnezeu L-a numit pe Fiul Său cu un jurământ, iar Fiul Său a fost făcut Marele Preot perfect pentru totdeauna.” Evrei 7:27,28

Apostolul aprecia privilegiul de a trăi o viață de sacrificiu pentru Dumnezeu. El i-a reamintit iubitului său Timotei în scrisoarea pe care i-a trimis-o, spunând: „Aceasta este o zicală demnă de încredere: «Dacă murim cu El, vom și trăi cu El. Dacă îndurăm necazuri, vom și domni cu El. Dacă Îl tăgăduim, El ne va tăgădui. Dacă suntem necredincioși, El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui pe Sine însuși»”. 2 Timotei 2:11-13

Prioritatea supremă

Apostolul Petru a vorbit despre umblarea noastră pe urmele lui Isus și a subliniat importanța de a face din aceasta prioritatea noastră supremă în viață. „Prin

care El ne-a dăruit promisiunile Sale prețioase și foarte mari, pentru ca prin ele să deveniți părtași ai naturii divine, după ce ați scăpat de stricăciunea care este în lume din cauza poftelor păcătoase. Tocmai din acest motiv, depuneți toate eforturile pentru a vă completa credința cu virtute, virtutea cu cunoaștere, cunoașterea cu stăpânire de sine, stăpânirea de sine cu statornicie, statornicia cu evlavie, evlavia cu afecțiune frățească dă, iar afecțiunea frățească cu dragoste.” 2 Petru 1:4-7

Continuând, apostolul adaugă: „De aceea, fraților, fiți cu atât mai zeloși să vă confirmați chemarea și alegerea, căci dacă veți face aceasta, nu veți cădea niciodată; astfel vi se va asigura din belșug intrarea în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.” 2 Petru 1:10,11

Câștigarea lui Cristos

Pavel a scris o relatare foarte personală a propriilor sale experiențe în scrisoarea sa către biserica din Filipi, care reprezintă lecții semnificative pentru noi. El a spus: „Orice câștig aveam, l-am socotit ca pierdere pentru Cristos. Într-adevăr, consider totul ca pierdere din cauza valorii nemăsurate a cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu. Pentru El am suferit pierderea tuturor lucrurilor și le consider gunoi, ca să-L câștig pe Cristos și să fiu găsit în El, neavând o

neprihănire a mea, care vine din Lege, ci cea care vine prin credința în Cristos, neprihănirea de la Dumnezeu care depinde de credință – ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și să împărtășesc suferințele Lui, devenind ca El în moartea Lui, ca să ajung, prin orice mijloace posibile, la învierea din morți.” Filipeni 3:7-11

Apostolul ne spune că era gata să renunțe la toate speranțele, ambițiile și onorurile personale pentru a primi o poziție de favoare față de Cristos. La fel ar trebui să fie și cu creștinul. Toate celelalte interese și avantaje pământești nu au valoare durabilă. Ele se estompează în insignifianță în comparație cu speranța cerească și cu obținerea favorii și binecuvântării divine ca „moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Cristos”. Romani 8:16,17

Isus a învățat în parabole

O lecție importantă în legătură cu modul în care ne îndeplinim jurămintele față de Tatăl Ceresc ne-a fost dată de Domnul când a spus pilda talanților. „Împărăția cerurilor se poate ilustra prin povestea unui om care pleca într-o călătorie lungă. El și-a chemat slujitorii și le-a încredințat banii săi pe durata călătoriei. Unuia i-a dat cinci saci de argint, altuia doi saci de argint, iar ultimului un sac de argint, împărțindu-i proporțional cu abilitățile lor. Apoi a

plecat în călătoria sa” (Matei 25:14,15). De la Rusalii, fiecare dintre urmașii consacrați ai lui Isus a fost responsabil și răspunzător înaintea lui Dumnezeu în conformitate cu propriile abilități. Acest lucru se vede în fidelitatea lor de a folosi ceea ce au în slujba Lui, inclusiv timpul, influența și oportunitățile lor. „Orice dai este acceptabil dacă dai cu bucurie. Și dă în funcție de ul tău, nu în funcție de ceea ce nu ai.” 2 Corinteni 8:12

Cele cinci talanți și cele două

Continuând pilda, Isus a spus: „Slujitorul care a primit cele cinci saci de argint a început să investească banii și a câștigat încă cinci. Slujitorul cu doi saci de argint s-a apucat și el de treabă și a câștigat încă doi. Dar slujitorul care a primit un sac de argint a săpat o groapă în pământ și a ascuns banii Domnului.” Matei 25:16-18

Administratorii responsabili vor căuta și vor găsi modalități și locuri în care să-și poată folosi talentele pe care le posedă și care sunt dedicate în totalitate Tatălui Ceresc. Ei folosesc înțelepciunea și judecata sfințite în avantajul lor, sub providența și îndrumarea Cuvântului lui Dumnezeu. Este datoria noastră să studiem cum putem folosi cel mai bine talentele noastre pentru a obține cel mai mare avantaj și pentru a aduce glorie și onoare Domnului. Slujitorul

care avea un talent nu a dat dovadă de judecată corectă, ci și-a îngropat neglijent talentul în dorințe și urmăriri pământești, indicând astfel o lipsă de iubire și apreciere față de Dumnezeu pentru binecuvântările primite de la El.

Isus a spus atunci: „După mult timp, domnul lor s-a întors din călătorie și i-a chemat să dea socoteală despre cum au folosit banii lui. Slujitorul , căruia îi încredințase cele cinci saci de argint, s-a prezentat cu încă cinci și a spus: Domnul, mi-ai dat cinci saci de argint să-i investesc și am câștigat încă cinci. Domnul era plin de laude. Bine, slujitor bun și credincios. Ai fost credincios în gestionarea acestei sume mici, așa că acum îți voi da multe alte responsabilități. Vino și împărtășește fericirea Domnului tău! Slujitorul care primise cele două saci de argint s-a prezentat și a spus: „Domnule, mi-ai dat două saci de argint să-i investesc și am câștigat încă două. Domnul a spus: „Bine, slujitor bun și credincios. Ai fost credincios în gestionarea acestei sume mici, așa că acum îți voi da multe alte responsabilități. Vino și împărtășește fericirea Domnului tău!” Matei 25:19-23

Afirmația din parabolă că Domnul a primit mai târziu un raport de la slujitorii săi indică faptul că fiecare dintre urmașii lui Isus este judecat în ceea ce privește fidelitatea sa în folosirea talentelor, abilităților și

oportunităților care i-au fost oferite în timpul călătoriei sale ca creștin. Apostolul Petru a spus: „A sosit timpul ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4:17). La această idee, Pavel a adăugat: „Noi ne ostenim, ca să fim plăcuți Lui, fie că suntem prezenți, fie că suntem absenți. Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, pentru ca fiecare să primească răsplata pentru faptele sale, bune sau rele, pe care le-a făcut în trupul său, potrivit cu .” 2 Corinteni 5:9,10

Slujitorul nefolositor

Continuând cu pilda, citim: „Atunci cel care primise un talant s-a apropiat și a zis: „Domnule, știam că ești un om aspru, care seceri unde nu ai semănat și aduni unde nu ai împrăștiat sămânță. De frică, m-am dus și ți-am ascuns talantul în pământ. Iată, ia ce este al tău!” Domnul său i-a răspuns: „Slujitor rău și leneș!” Deci știai că eu culeg unde nu am semănat și adun unde nu am împrăștiat sămânță? Atunci ar fi trebuit să-mi investești banii la bancheri. Când m-aș fi întors, mi-aș fi primit banii înapoi cu dobândă.” Matei 25:24-27

Slujitorul nefolositor care avea un singur talant servește ca un punct de referință important, așa cum se arată în versetele următoare: „Atunci Domnul a

zis: Luați-i talantul și dați-l celui care are zece talanți, pentru că oricui are, i se va da mai mult, și va avea mai mult decât îi trebuie. Dar celui care nu are nimic, chiar și ceea ce are îi va fi luat.” Matei 25:28,29

Prin această parabolă, Isus a învățat că celor care nu folosesc oportunitățile și privilegiile pe care le au la dispoziție pentru a-L sluji pe Dumnezeu li se vor lua aceste privilegii. Ele vor fi date altora care au fost credincioși în folosirea talentelor și oportunităților lor în mod profitabil.

Provocarea lui Satan

Domnul nostru Isus este exemplul suprem de dedicare totală pe care trebuie să-l urmăm. El a demonstrat această dedicare la scurt timp după ce a fost botezat în râul Iordan de Ioan Botezătorul. În acel moment, Tatăl Ceresc i-a permis lui Satana să-L ispitească potrivit cărnii, lumii și Adversarului. Evanghelia relatează: „Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul. Timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, El a postit și a ajuns să fie foarte flămând.” Matei 4:1,2

Isus a contestat prima sugestie a lui Satana, care îi spunea că, dacă este Fiul lui Dumnezeu, poate porunci ca pietrele să se transforme în pâine pentru a-i potoli foamea. Isus a răspuns rapid cu un citat din Scriptură, proclamând: „Este scris: Omul nu trăiește

numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” Matei 4:3,4; Deuteronom 8:3

În a doua încercare, Satana a citat un verset din Psalmul 91:11,12, care părea să-i asigure lui Isus că, dacă era într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, se putea arunca de pe acoperișul Templului fără să se teamă că se va răni. Din nou, Domnul a apelat la Scriptură pentru a răspunde, citând un verset care clarifica semnificația celui citat în mod înșelător de Satana. Isus a spus: „Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău.” Matei 4:5-7; Deuteronom 6:16

A treia încercare a lui Satana împotriva lui Isus a fost să-l ducă mental pe un munte foarte înalt, de unde puteau vedea toate împărățiile lumii. Diavolul i-a oferit lui Isus toate aceste împărății dacă se va arunca jos și se va închina lui. Cu toate acestea, Domnul nostru a răspuns din nou: „Este scris: «Să te închini Domnului, Dumnezeului tău, și numai Lui să-I slujești»”. Matei 4:8-10; Deuteronom 6:13,14

Mai târziu, apostolul Pavel l-a identificat pe Satana ca fiind dumnezeul acestei lumi rele. „Satana, care este dumnezeul acestei lumi, a orbit mințile celor care nu cred. Ei sunt incapabili să vadă lumina glorioasă a Veștii Bune. Ei nu înțeleg acest mesaj despre slava lui Cristos, care este chipul exact al lui Dumnezeu.” (2 Corinteni 4:4). Când Isus a fost adus înaintea lui Pilat, El a recunoscut că va avea o

împărăție, dar că aceasta nu va fi „din această lume”. El i-a spus lui Pilat: „Împărăția Mea nu este o împărăție pământească... Împărăția Mea nu este din această lume. (Ioan 18:36). Din aceasta înțelegem că orice împărțășire cu Satana a domniei asupra acestei lumi rele ar fi fost un păcat din partea lui Isus. Știind acest lucru, Domnul nu s-a lăsat înșelat de oferta lui Satana.

Pregătirea pentru război

În scrisoarea sa către biserica din Efes, Pavel îndeamnă: „În cele din urmă, fiți tari în Domnul și în puterea Lui cea mare. Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului. Căci lupta noastră nu este împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva stăpânitorilor, împotriva autorităților, împotriva puterilor acestei lumi întunecate și împotriva forțelor spirituale ale răului din târâmurile cerești.” (Efeseni 6:10-12). Apostolul i-a încurajat pe frați să aibă o credință mai mare, încredere și siguranță în puterea Domnului nostru. Acest lucru este deosebit de important în vremurile în care trăim acum.

„De aceea, îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți rezista vrăjmașului în vremea răului. După ce veți fi biruit, veți rămâne în picioare. Stați tari, îmbrăcați-vă cu centura

adevărului și cu platoșa neprihănirii lui Dumnezeu. Ca încălțăminte, îmbrăcați-vă cu pacea care vine din Evanghelie, ca să fiți pe deplin pregătiți. În plus față de toate acestea, ridicați scutul credinței pentru a opri săgețile aprinse ale diavolului. Îmbrăcați-vă cu mântuirea ca cu o cască, și luați sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.” Efeseni 6:13-17

Este necesar să îmbrăcați întreaga armură a lui Dumnezeu pentru a vă proteja de săgețile aprinse care pot veni în calea voastră, deoarece lupta voastră este împotriva prințului întunericului și a duhurilor rele din locurile cerești. Dacă Satana își dă seama că suntem bine protejați și că îi rezistăm cu harul și puterea pe care ni le oferă Tatăl Ceresc, el se va retrage din atacurile sale, deși va fi mereu vigilent să vadă dacă am lăsat deoparte în vreun fel armura creștină din lipsă de vigilență. Iacov 4:7; 1 Petru 5:8,9

Înfruntând această lume tulburată

Pe măsură ce intrăm în Noul An 2026, o facem conștienți de frica și incertitudinea care cuprinde acum națiunile. În multe dintre așa-numitele țări occidentale se observă o polarizare crescândă a opiniilor guvernului și ale poporului cu privire la aproape toate problemele interne și mondiale. Acest lucru a dus la creșterea tulburărilor politice și sociale

și, în unele cazuri, la violență și ucideri. Pe un alt front, inteligența artificială (IA) crește exponențial în întreaga lume. Odată cu aceasta, apar multe temeri legate de utilizarea sa în scopuri distructive, atât împotriva indivizilor, cât și a societății în general. Slăbirea treptată a pieței forței de muncă și a angajărilor este, de asemenea, o mare preocupare pentru multe persoane și familii. Această preocupare este exacerbată de perspectiva ca IA să elimine un număr mare de locuri de muncă pe măsură ce devine din ce în ce mai utilizată.

Pe scena mondială, războiul dintre Rusia și Ucraina continuă fără niciun acord privind o soluție pașnică definitivă. Deși Israelul și Hamas au convenit recent asupra unui armistițiu și a altor prevederi, situația din Israel și din Orientul Mijlociu în general rămâne o bombă cu ceas, cu potențiale conflicte, atacuri și posibilitatea reluării unui război total. La aceasta se adaugă antisemitismul în creștere în multe țări, pe măsură ce oamenii și națiunile blamează din ce în ce mai mult Israelul pentru numeroasele probleme cu care se confruntă acea parte a lumii. Organizațiile teroriste continuă să acționeze în diferite părți ale lumii, provocând multora teama de când și unde ar putea avea loc un alt atac. Acestea, printre multe alte dovezi ale tulburărilor crescânde din lume pe măsură ce intrăm în 2026, ne amintesc cu siguranță de cuvintele lui Pavel: „În zilele din urmă vor veni

vremuri grele”. (2 Timotei 3:1) Cât de important este, așadar, pentru creștini să recunoaștem cu atât mai mult necesitatea de a ne îmbrăca cu toată armura lui Dumnezeu și de a ne menține hotărârea de a lupta lupta cea bună a credinței. 1 Timotei 6:12

Un memento zilnic

Mulți studenți ai Bibliei sunt familiarizați cu lectura „Hotărârea mea de dimineață”, care a fost o sursă minunată de ajutor și încurajare zilnică pentru mulți creștini . Să continuăm să ne bucurăm de minunatele sale binecuvântări, în timp ce ne străduim să ne asigurăm chemarea și alegerea. O includem aici ca un memento al responsabilității și privilegiului nostru de a ne reînnoi jurămintele față de Domnul acum și pe tot parcursul Anului Nou care se apropie.

Hotărârea mea de dimineață

Primul meu gând va fi: „Cu ce să răsplătesc Domnului toate binefacerile Lui față de mine? Voi lua paharul mântuirii și voi chema numele Domnului [pentru harul de a mă ajuta]. Îmi voi împlini jurămintele față de Cel Preaînalt.” Psalmul 116:12-14

Amintindu-mi chemarea divină: „Adunați-mi sfinții, cei care au făcut legământ cu Mine prin jertfă” (Psalmii 50:5), mă hotărâsc ca, prin harul ajutor al

Domnului, să-mi împlinesc astăzi, ca sfânt al lui Dumnezeu, jurămintele, continuând lucrarea de jertfire a cărnii și a intereselor ei, pentru a ajunge la moștenirea cerească în calitate de co-moștenitor al Mântuitorului meu.

Mă voi strădui să fiu simplu și sincer față de toți.

Nu voi căuta să mă mulțumesc și să mă onorez pe mine însumi, ci pe Domnul.

Voi avea grijă să-L cinstesc pe Domnul cu buzele mele, ca cuvintele mele să fie unctuoase și binecuvântate pentru toți.

Voi căuta să fiu credincios Domnului, Adevărului, fraților și tuturor celor cu care am de-a face, nu numai în lucrurile mari, ci și în lucrurile mici ale vieții.

Încrezându-mă în grija divină și în providența care guvernează toate interesele mele pentru binele meu suprem, voi căuta nu numai să fiu pur în inimă, ci și să resping orice anxietate, nemulțumire și descurajare.

Nu voi murmura și nu mă voi plânge de ceea ce providența Domnului poate permite, pentru că

„Credința poate avea încredere deplină în El, orice s-ar întâmpla”.

Studii biblice

Lecția pentru 4 ianuarie

Încurajarea spre neprihănire

Versete cheie: „Dacă spunem că nu avem păcat, ne înșelăm pe noi înșine și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.”
1 Ioan 1:8,9

Pasaje biblice selectate:
1 Ioan 1:5-10; 2:1-8

Cercetătorii consideră că această epistolă a fost scrisă în jurul anului 90 d.Hr. Până atunci, creștinismul dobândise o importanță considerabilă, iar credincioșii erau răspândiți în întreaga lume păgână. Multe aspecte ale creștinismului erau apreciate de filozofii greci din acea vreme. Cu toate acestea, ei au căutat să-l combine cu filozofiile lor păgâne, iar mulți au devenit așa-numiți „filozofi creștini”. Apostolul Pavel a avertizat că aceasta era „opunerea ideilor a ceea ce se numește în mod fals cunoaștere”. 1 Timotei 6:20

Epistola lui Ioan a fost scrisă pentru a-i întări pe creștini împotriva acestor învățături subversive ale filosofilor. El i-a îndemnat să se țină strâns numai de doctrinele lui Isus și ale apostolilor și să considere aceste învățături filosofice ca fiind minciuni. Toți acești învățători falși trebuiau considerați reprezentanți ai „multor anticriști” sau oponenți ai lui Cristos, despre care apostolul Ioan a avertizat că erau „chiar și acum” în lume. 1 Ioan 2:18

Scopul lui Ioan în scrierea acestei epistole a fost acela de a-i îndemna la dreptate: „Vă scriu vouă, copilașilor, pentru că păcatele voastre vă sunt iertate pentru numele Lui. Vă scriu vouă, părinților, pentru că L-ați cunoscut pe Cel care este de la început. Vă scriu vouă, tineri, pentru că ați biruit pe cel rău. Vă scriu vouă, copilașilor, pentru că ați cunoscut pe Tatăl. V-am scris vouă, părinților, pentru că ați cunoscut pe Cel ce este de la început. V-am scris vouă, tineri, pentru că sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău.” 1 Ioan 2:12-14

La momentul scrierii acestei epistole, apostolul Ioan era destul de bătrân. El devenise foarte blând din cauza experiențelor sale și, astfel, le vorbea cu multă tandrețe atât celor maturi, cât și celor noi în credință. El dorea ca ei să realizeze responsabilitatea importantă de a se abține de la păcat, de a continua

În dragostea lui Dumnezeu și, astfel, de a se maturiza în Cristos.

Este de remarcat faptul că majoritatea creștinilor nu experimentează niciodată plinătatea bucuriei, a păcii și a binecuvântării pe care le-ar putea avea. Mulți se mulțumesc cu principiile de bază ale doctrinei lui Cristos și, ca „copii”, nu merg mai departe spre dezvoltarea deplină a acestor principii în sacrificiu și slujire. (1 Corinteni 3:1). Ioan dorea să trezească mințile și inimile credincioșilor pentru a aprecia și a folosi privilegiile lor în Cristos, astfel încât să crească și să se dezvolte în El.

„Ceea ce era de la început, ceea ce am auzit, ceea ce am văzut cu ochii noștri”, de la începutul lucrării lui Isus, era mărturia lui Ioan. (1 Ioan 1:1). El și ceilalți apostoli L-au văzut pe Cristos în viața și în moartea Lui; L-au văzut după învierea Lui; știa că aceste lucruri erau adevărate. Apostolii au suferit pierderea tuturor lucrurilor în proclamarea cuvântului Adevărului. Filipeni 3:8

Mărturia pe care se bazează credința creștină nu este a omului, ci a lui Dumnezeu. Omul nu avea nicio mărturie demnă de ascultat în această privință până când Dumnezeu nu a vorbit, mai întâi prin Isus, și apoi prin apostoli. Pentru că ei L-au văzut și L-au cunoscut pe Isus, avem mărturia lor sigură, iar „mărturia lor este adevărată”. Ioan 21:24

Pilda fiului risipitor

Versetul cheie: „Căci fiul meu acesta era mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit. Și au început să se bucure.”

Luca 15:24

Pasaje biblice selectate:

Luca 15:11-24

Pilda fiului risipitor începe cu aceste cuvinte: „Un om avea doi fii. Fiul mai mic i-a spus tatălui său: «Vreau să-mi dai acum partea mea din avere, înainte să mori. » Tatăl său a fost de acord să împartă averea între fiii săi. Câteva zile mai târziu, fiul mai mic și-a împachetat toate lucrurile și s-a mutat într-o țară îndepărtată, unde și-a risipit toți banii trăind în desfrâu. Când i s-au terminat banii, o mare foamete a cuprins țara și el a început să sufere de foame.”
Luca 15:11-14

Această parabolă ilustrează, în sens general, relația lui Dumnezeu cu întreaga omenire. Fiul mai mic, după ce a primit multe de la tatăl său, a părăsit casa tatălui său și a risipit tot ce promise, cheltuindu-l „într-o viață dezordonată și neînfrânată”. Părăsind

privilegiile casei tatălui său, el ilustrează pe toți cei care au căzut în păcat și au devenit „morți în greșeli și păcate”. Efeseni 2:1; Romani 3:23

După ce și-a dat seama de rățacirea sa, fiul mai mic s-a întors mai târziu cu umilință la tatăl său. El a spus: „Mă voi întoarce acasă la tatăl meu și îi voi spune: Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta și nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău. Te rog, ia-mă ca slujitor. Așa că s-a întors acasă la tatăl său. Și când era încă departe, tatăl său l-a văzut venind. Plin de iubire și compasiune, a alergat spre fiul său, l-a îmbrățișat și l-a sărutat.” Luca 15:18-20

Fiul rățacit și-a dat seama de greșelile sale și s-a întors la tatăl său, care l-a primit cu bucurie. În ceea ce-l privea pe tatăl său, el era mort cât timp era plecat. Cu toate acestea, el a înviat din nou când s-a întors de bunăvoie. Cât de măreț ne ilustrează aceasta lungimea, lățimea, înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu. Prin această parabolă, Isus a dorit ca ascultătorii săi să aibă o ilustrare a bunătății și grijii lui Dumnezeu în dorința Sa de a recupera rasa pierdută a omenirii. Într-adevăr, toți erau pierduți din cauza păcatului lui Adam, dar toți vor avea ocazia să aibă viață prin Cristos. „Deoarece prin om a venit moartea, prin om a venit și învierea morților. Căci,

după cum în Adam toți mor, tot așa, în Cristos, toți vor fi înviați.” 1 Corinteni 15:21,22

Într-o altă lecție din această parabolă, tatăl îl reprezintă bine pe Iehova Dumnezeu; fiul mai mare ilustrează slujitorii credincioși ai Israelului și profeții Vechiului Testament; iar fiul mai mic reprezintă restul națiunii care era în mare parte înclinată spre încăpățănare și neascultare în ceea ce privește legea divină. Deoarece națiunea Israelului în ansamblu l-a respins pe Isus ca Mesia al lor și l-a răstignit, ei au fost respinși de Dumnezeu. Isus a spus: „Iată, casa voastră vă va fi lăsată pustie.” Matei 23:38

La fel ca fiul rătăcit, însă, și Israelul va reveni la favoarea deplină a lui Dumnezeu. „Și astfel tot Israelul va fi mântuit. După cum spun Scripturile, Cel care va salva va veni din Ierusalim și va îndepărta Israelul de nelegiuire. Și acesta este legământul meu cu ei, că le voi șterge păcatele. ... Căci Dumnezeu a legat pe toți de neascultare, ca să aibă milă de toți. O, adâncimea bogățiilor, atât a înțelepciunii, cât și a cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și căile Lui de neînțeles!” Romani 11:26-33

Fariseul și vameșul

Versetul cheie: „Vă spun că acesta s-a dus acasă îndreptătit, mai degrabă decât celălalt; căci oricine se înalță va fi smerit, iar cel ce se smerește va fi înălțat.”
Luca 18:14

Pasaje biblice selectate:
Luca 18:9-14

Fariseii erau considerați o clasă foarte religioasă printre evrei. Erau devotați, cel puțin în aparență, și foarte stricți în respectarea tradițiilor lor. În interior, însă, după cum ne spune Domnul, ca grup erau departe de a fi dreți. „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici!” Isus, pentru că le putea citi inimile, era competent să facă declarația suplimentară că erau ca niște morminte, frumoase și albe pe dinafară, dar pline de putreziciune pe dinăuntru. Matei 23:27

Există grupuri similare în creștinismul de astăzi – cei care sunt morali în exterior, foarte meticuloși, exacti, scrupuloși și totuși nu sunt plăcuți Domnului. Ei sunt mândri de neprihănirea lor și nu realizează că, deși pot fi în mod natural mai puțin depravați decât alții, nu au nimic cu ce să se laude. Ei, ca toată omenirea,

sunt departe de a fi perfecti. „Nu este niciunul neprihănit, niciunul măcar. ... Toți s-au abătut.” (Romani 3:10-12). Parabola din lecția noastră are scopul de a arăta că Dumnezeu privește cu mai multă simpatie și compasiune persoana mai păcătoasă, care este umilă și își recunoaște starea, decât persoana mai bună din punct de vedere moral, care se laudă cu neprihănirea sa presupusă.

Pilda începe astfel: „Doi oameni s-au dus la templu să se roage; unul era fariseu, iar celălalt vameș. Fariseul stătea în picioare și se ruga astfel în sinea lui: «Doamne, Ți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, care sunt răpitori, nedrepti, adulteri, sau chiar ca acest vameș. Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din tot ce am»”. (Luca 18:10-12). Fariseul care se considera drept era, în mod evident, în multe privințe, o persoană cu o moralitate bună. Cu toate acestea, era foarte mândru și se lăuda cu faptele sale drepte. De asemenea, era foarte rapid în a-i condamna pe ceilalți, un semn revelator al unei stări sufletești precare.

Celălalt om din parabolă – un vameș, sau colector de taxe – era dintr-o clasă socială inferioară și, în general, disprețuit de oameni. Avea multe slăbiciuni și păcate, dar își dădea seama de starea sa. „Vameșul, stând departe, nici măcar nu ridică ochii

spre cer, ci se bătea în piept, zicând: «Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!»” Luca 18:13

Toți creștinii, în virtutea relației lor cu Dumnezeu, a acoperirii păcatelor lor, a zămislirii Duhului și a lucrării transformatoare care progresează în inimile lor, au toate motivele să-I mulțumească Domnului. Cu toate acestea, ei nu au nimic cu ce să se laude, sau, după cum spune apostolul Pavel: „Ce te face diferit de ceilalți? Ce ai tu și nu ai primit? ... de ce te lauzi ca și cum nu ai fi primit?” 1 Corinteni 4:7

Dacă, așadar, diferența dintre noi și ceilalți este recunoscută ca provenind de la Domnul și de la lucrarea Sa de har în noi, mai degrabă decât de la noi înșine, aceasta este atitudinea potrivită a inimii. Toți cei care au această conștientizare pot mulțumi în mod corespunzător Domnului că, în această privință, sunt diferiți de ceilalți. Numai prin Dumnezeu și Fiul Său, Hristos Isus, suntem diferiți. „Prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu vine de la voi înșivă: este darul lui Dumnezeu: nu din fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, creați în Cristos Isus.” Efeseni 2:8-10

Isus și Petru

***Versetul cheie: „A treia oară i-a zis: „Simon, fiul
lui Ioan, mă iubești?***

***Petru s-a întristat pentru că Isus l-a întrebat a
treia oară: „Mă iubești?” El a răspuns:
„Doamne, Tu știi toate lucrurile; Tu știi că Te
iubesc.”***

***Isus i-a zis: „Păstorește oile Mele.”
Ioan 21:17***

***Pasaje biblice selectate:
Ioan 21:15-19***

În versetul nostru cheie, Isus cel înviat l-a întrebat pe Petru pentru a treia oară dacă îl iubește. Auzind această întrebare pentru a treia oară, Petru și-a amintit probabil de scena din sala de judecată a lui Caiafa, când l-a negat pe Domnul său de trei ori, chiar și cu blesteme (Matei 26:69-75). De trei ori Petru l-a negat pe Domnul, iar acum de trei ori Domnul îi cere să-și reafirme devotamentul față de El. Făcând acest lucru, Petru va primi asigurări suplimentare că este din nou pe deplin acceptat în dragostea și favoarea Stăpânului său. Aceste trei întrebări adresate lui Petru sunt singurele mențiuni

consemnate care fac referire la negarea lui față de Domnul, absolvindu-l de orice mustrare ulterioară.

În întrebarea adresată lui Petru, Domnul a întrebat pur și simplu: „Mă iubești?” Stăpânul nu l-a certat pentru cele trei negări, ci acum voia doar să fie asigurat de profunzimea iubirii și devotamentului lui Petru. Poate că noi am fi simțit nevoia ca Petru să-și ceară scuze mai întâi. Să învățăm bine această lecție de a mustra pe alții foarte blând, printr-o aluzie mai degrabă decât printr-o acuzație directă; printr-o întrebare care respectă starea actuală a inimii lor, mai degrabă decât starea anterioară, în care ar fi putut greși. Întrebările lui Isus adresate lui Petru au servit, de asemenea, scopului important de a contracara tendința lui de a iubi și de a sluji mai mult meseria sa de pescar decât cauza lui Hristos.

Când Domnul nostru l-a întrebat pe Petru „mă iubești?” în primele două întrebări, a fost folosit cuvântul grecesc „agapao”, care semnifică iubirea în forma sa cea mai înaltă – altruistă, sacrificială și pe deplin devotată, indiferent de circumstanțe sau recompense. Acum, în a treia întrebare, este folosit cuvântul grecesc „phileo”, care semnifică iubire familială, afecțiune frățească și prietenie. Petru s-a întristat la auzul acestui lucru. El știa că îl iubea pe Domnul cu iubire și afecțiune frățească, dar și-a dat

seama că nu ajunsese încă la cea mai înaltă formă de iubire – „agapao”.

Una dintre trăsăturile cele mai lăudabile ale caracterului lui Petru era perseverența sa. Dacă făcea un pas greșit, era rapid în a-și schimba cursul odată ce i se atrăgea atenți. Simțea remușcări că exista un nor între el și Domnul, pe care pocăința sa nu îl îndepărtase complet. Isus știa că inima lui Petru era curată. În loc să insiste asupra greșelii sale anterioare, i-a spus lui Petru ce voia să facă. Când i-a cerut lui Petru să „paște mielușei” și „oile” Lui, Isus a subliniat că ocupația lui Petru era acum să păstorească turma, nu să pescuiască (Ioan 21:15-17). Domnul i-a reamintit lui Petru că îl chemase anterior să fie „pescar de oameni”. Știind că inima lui era încă loială și plină de zel, Isus i-a reînnoit această misiune. Matei 4:19

Dacă Petru ar fi continuat să se ocupe de pescuit și ar fi neglijat oile Domnului, acțiunile sale ar fi contrazis răspunsul său. Ar fi fost iubitor în cuvinte, dar nu și în fapte și în adevăr. Și noi trebuie să învățăm lecția din această experiență. În armonie cu cuvintele lui Isus, să lăsăm în urmă scopurile și ambițiile lumești și să ne angajăm din toată inima, așa cum a făcut Petru, în slujirea nevoilor oilor născute din Duhul, frații noștri în Cristos. 1 Petru 4:10,11

Nobilii bereeni

„Iudeii din Bereea erau mai nobili decât cei din Tesalonic, pentru că au primit mesajul cu mare entuziasm și au cercetat Scripturile în fiecare zi pentru a vedea dacă ceea ce spunea Pavel era adevărat. Drept urmare, mulți dintre ei au crezut, la fel ca și o serie de femei grecești proeminente și mulți bărbați greci.”
Faptele Apostolilor 17:11,12

Odată cu intrarea într-un nou an, este momentul potrivit pentru toți cei care studiază Biblia în căutarea adevărului să-și amintească importanța studierii cu sârguință a Cuvântului lui Dumnezeu. Biblia este recunoscută pe scară largă ca fiind cea mai mare carte din toate timpurile. Antichitatea sa îndepărtată se întinde până la începutul minunatei lucrări creatoare a pământului și la pregătirea sa finală ca locuință pentru creația pământească a lui Dumnezeu. În paginile sale se găsesc dovezi copleșitoare ale importanței și semnificației sale pentru familia umană. De secole, ea a fost acceptată de un număr nenumărat de oameni ca fiind Cuvântul inspirat divin al Tatălui nostru ceresc iubitor, marele Dumnezeu al universului.

Învățăturile și principiile drepte ale Bibliei o diferențiază de toate celelalte cărți și rămâne standardul e a pentru Adevăr chiar și în lumea noastră modernă. Tema sa principală, mântuirea și recuperarea finală a familiei umane din ravagiile păcatului și ale morții, se regăsește în diversele sale cărți, scrise de mulți autori de-a lungul secolelor. Acest lucru servește la sublinierea armoniei și scopului divin inspirat al Bibliei. Atenția noastră este astfel atrasă de diversele principii ale Adevărului, în care fiecare scriitor inspirat se armonizează cu cei care au scris înaintea lui, dar într-un timp și loc diferit.

Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu a fost numit torța civilizației. Învățăturile sale morale și etice au influențat mai mult decât orice altă carte mințile omenirii pentru a trăi o viață mai nobilă. Este o sursă aproape inepuizabilă de mesaje inspiratoare și consolatoare. Mulți au găsit în Biblie o sursă de mângâiere în momentele de tristețe. Alții au găsit puterea de a face față scenelor incerte ale vieții, în timp ce unii apelează la numeroasele sale lecții pentru a găsi liniștea sufletească.

În special, Biblia este manualul creștinismului. Ea revelează planul și scopul minunat al Tatălui Ceresc în crearea familiei sale umane și mântuirea acesteia. Acest mesaj este dus la o concluzie grandioasă și definitivă, care va culmina în viitoarea administrare a

împărăției glorioase a lui Cristos, cu putere și autoritate peste tot pământul. Aceasta, spune Biblia „ ”, este „conform unui plan al veacurilor”, pe care Dumnezeu „l-a format pentru unsul Isus, Domnul nostru”. Efeseni 3:11

Cu privire la minunatul autor al Bibliei și scopul său etern, psalmistul David a scris: „Cerurile vestesc slava lui Dumnezeu, și firmamentul proclamă lucrarea mâinilor Lui. Zi după zi ele vorbesc, noapte după noapte ele arată cunoștință. Ele nu au glas, nu folosesc cuvinte, nu se aude niciun sunet din ele. Totuși, glasul lor se aude în toată pământul, cuvintele lor ajung până la marginile lumii. În ceruri, Dumnezeu a ridicat un cort pentru soare. Este ca un mire care iese din camera lui, ca un campion care se bucură să-și urmeze cursa. Răsare la un capăt al cerurilor și își face circuitul până la celălalt; nimic nu este lipsit de căldura lui. Legea Domnului este perfectă, înviorând sufletul. Statutele Domnului sunt de încredere, făcând înțelepți pe cei simpli. Preceptele Domnului sunt drepte, aducând bucurie inimii. Poruncile Domnului sunt strălucitoare, luminând ochii. Frica de Domnul este curată, dăinuind pentru totdeauna. Hotărârile Domnului sunt ferme și toate sunt drepte. Ele sunt mai prețioase decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât mierea din fagure. Psalmii 19:1-10

Slujirea pentru credință

Pe măsură ce Biserica primară se înființa, apostolul Pavel și tovarășii săi au călătorit mult pentru a sluji Adevărul convertirilor creștini. Ei i-au ajutat pe acești noi frați în Cristos să organizeze congregații pentru studiu, slujire și părtășie. Prin marea înțelepciune și providența lui Dumnezeu, Luca, istoricul și autorul Cărții Faptele Apostolilor, a consemnat multe dintre aceste evenimente importante. Faptele Apostolilor 1:1,2; Luca 1:1-4

Cunoașterea Adevărului pe care Pavel și alții o predicau proclama planul și scopul Tatălui Ceresc pentru mântuirea și împăcarea finală a familiei umane bolnave de păcat și muribunde. (Efeseni 1:13; Coloseni 1:20; Tit 2:11). Duhul Sfânt al Adevărului a deschis, de asemenea, calea pentru o mică turmă de urmași credincioși ai lui Cristos, care să se străduiască să obțină chemarea cerească și să primească o poziție ca parte a miresei lui Cristos. Astfel, ni se asigură: „Nu vă temeți, turmă mică, căci Tatăl vostru a găsit cuvântă să vă dea Împărăția.” Luca 12:32

Cei care sunt credincioși vor avea privilegiul de a împărtăși cu Domnul lor glorificat în împărăția Sa cerească și de a extinde binecuvântările asupra tuturor familiilor pământului. (Geneza 22:16-18).

Această aranjare glorioasă prevede și învierea tuturor celor care se află în mormintele lor – cei care, fără să știe, așteaptă înființarea acelei împărății viitoare sub domnia a lui Cristos. Ioan 5:28,29; Faptele Apostolilor 24:15; 1 Corinteni 15:25,26

Conflictul de-a lungul drumului

În timpul călătoriilor îndelungate ale apostolului pentru a răspândi vestea bună a bucuriei, mulți noi credincioși creștini au fost aduși în turmă și au ajuns să aprecieze Adevărul și părtășia cu poporul Domnului. Cu toate acestea, prejudecățile și conflictele au apărut adesea și i-au urmărit pe Pavel și pe tovarășii săi oriunde s-au dus. Existau tensiuni între cei care se țineau cu tărie de învățăturile familiare ale Legii iudaice și cei care propovăduiau noile doctrine ale lui Hristos Isus. În majoritatea cazurilor, mulți auziseră aceste învățături pentru prima dată.

Chiar înainte de pasajul biblic prezentat, Pavel și Sila fugiseră noaptea pentru a face călătoria de la Tesalonic la Berea (Faptele Apostolilor 17:10). Când au ajuns, au fost binecuvântați de primirea pe care au avut-o la sinagoga locală. Au fost foarte impresionați de interesul viu și de creșterea spirituală a fraților în studiul Cuvântului lui Dumnezeu și au

remarcat că acest lucru îi deosebea ca fiind „mai nobili” decât cei din congregația din Tesalonic.

O trăsătură admirabilă

Cuvântul „nobil”, așa cum este folosit în acest context, se referă la calitatea admirabilă a minții și caracterului pe care frații în Cristos din Bereea au manifestat-o atunci când au cercetat Scripturile. Era evident că dorința lor era să-și însușească doctrina și învățăturile Adevărului. O lectură mai aprofundată a acestui verset extinde ideea de noblețe a minții și a fost redată astfel în alte traduceri ale Bibliei. Pentru comparație, citim: „Aceștia erau mai nobili la minte decât cei din Tesalonic, pentru că au primit cuvântul cu mare dorință, cercetând zilnic Scripturile, pentru a vedea dacă aceste lucruri erau așa. De aceea, mulți dintre ei au crezut, împreună cu un număr de femei și bărbați greci proeminenți.” (Faptele Apostolilor 17:11,12). Astfel este subliniată dorința pe care o aveau acești frați, nu numai de a cerceta zilnic Scripturile, ci și de a se strădui să le examineze și să le dovedească cu atenție și cu „mare dorință”.

Mărturia lui Pavel și a lui Petru

Pavel i-a avertizat pe frații din biserica din Tesalonic: „Examinați toate lucrurile; păstrați ce este bun.” (1 Tesaloniceni 5:21). Când i-a scris iubitului său frate

Timotei, apostolul l-a încurajat: „Caută să te arăți aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care nu are de ce să se rușineze, care împarte [manipulează] corect cuvântul adevărului.” (2 Timotei 2:15). Mai târziu, el i-a avertizat: „Rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat și de care te-ai convins, știind de la cine ai fost învățat; și că, de când erai copil, ai cunoscut Sfintele Scripturi, care te pot face înțelept pentru mântuire, prin credința care este în Cristos Isus. Toată Scriptura, inspirată de Dumnezeu, este într-adevăr folositoare pentru învățătură, pentru convingere, pentru corectare, pentru disciplina care este în dreptate; astfel încât omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, complet pregătit pentru orice lucrare bună.” 2 Timotei 3:14-17

În prima sa epistolă, apostolul Petru a îndemnat în mod similar: „Fiecare dintre voi, după cum a primit un dar gratuit, să-l folosească între voi, ca buni administratori ai harului multiform al lui Dumnezeu. Dacă cineva vorbește, să vorbească ca din porunca lui Dumnezeu; dacă cineva slujește, să slujească din puterea pe care o dă Dumnezeu, pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, căruia îi aparține slava și puterea în vecii vecilor. Amin.” 1 Petru 4:10,11

Când sunt acceptate cu o stare de inimă potrivită, avertismentele și încurajările apostolilor Pavel, Petru

și ale altora au ajutat la dezvoltarea unui spirit asemănător celui al lui Hristos în toți urmașii Domnului de la Cincizecime încoace. Aceasta include faptul că ei sunt administratori buni ai Adevărului, ceea ce este o lecție importantă pe care toți creștinii trebuie să o urmeze. Acest lucru este valabil mai ales acum pentru cei care trăiesc în ultimii ani ai acestei „lumi rele de acum”. Galateni 1:4

În amintirea acestor lucruri

Cuvintele minunate ale lui Petru, scrise acum aproape două mii de ani, continuă să fie o binecuvântare pentru noi, ca urmași ai lui Cristos. El a proclamat: „Vă voi aminti mereu aceste lucruri, chiar dacă le știți deja și stați tari în adevărul care v-a fost învățat. Și este drept să vă reamintesc aceste lucruri cât timp voi trăi. Căci Domnul nostru Isus Cristos mi-a arătat că în curând voi părăsi această viață pământească, așa că voi munci din greu pentru a mă asigura că vă veți aminti mereu aceste lucruri după ce voi pleca. 2 Petru 1:12-15

Apostolul a rostit în mod continuu cuvintele Adevărului pe care le primise de la Domnul nostru Isus în timpul slujirii Sale pământești. „Nu am urmat basme iscusit alcătuite, când v-am făcut cunoscută puterea și venirea [greacă: prezența] Domnului nostru Isus Cristos, ci am fost martori oculari ai

măreției Sale. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, când i s-a adresat o voce din slava măreață: „Acesta este Fiul meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”. Și noi am auzit această voce venită din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt.”
2 Petru 1:16-18

Petru a subliniat în continuare că noi primim Adevărul prin Duhul Sfânt, puterea și influența lui Dumnezeu. „Avem o încredere și mai mare în mesajul proclamat de profeți. Trebuie să acordați o atenție deosebită celor scrise de ei, căci cuvintele lor sunt ca o lampă care strălucește într-un loc întunecat – până când va răsări Zorile și Cristos, Steaua Dimineții, va străluci în inimile voastre. Mai presus de toate, trebuie să realizați că nicio profeție din Scriptură nu a venit vreodată din propria înțelegere a profetului sau din inițiativa umană. Nu, acei profeți au fost mișcați de Duhul Sfânt și au vorbit din partea lui Dumnezeu.” 2 Petru 1:19-21

În prima sa epistolă, Petru a clarificat faptul că cuvintele pe care le-a rostit erau adresate celor care și-au dedicat viața în totalitate lui Dumnezeu: „Ca încercarea credinței voastre, fiind mult mai prețioasă decât aurul care piere, chiar dacă este încercat cu foc, să fie găsită spre laudă, cinste și glorie la arătarea [dezvăluirea] lui Isus Cristos: Pe care, fără să-L fi văzut, Îl iubiți; în care, deși acum nu-L vedeți,

totuși, crezând, vă bucurați cu o bucurie de nespus și plină de slavă: primind sfârșitul [rezultatul sau urmarea] credinței voastre, și anume mântuirea sufletelor voastre.” 1 Petru 1:7-9

Aceste cuvinte ale Adevărului nu fuseseră revelate nimănui altcuiva, nici profeților din vechime, nici măcar îngerilor. El a explicat: „Despre această mântuire au cercetat și au căutat cu sârguință profeții, care, , au profețit despre harul care avea să vină asupra voastră, cercetând ce sau ce fel de timp însemna Duhul lui Cristos care era în ei, când mărturisea dinainte suferințele lui Cristos și slava care urma să vină. Celor cărora le-a fost revelat că nu pentru ei înșiși, ci pentru noi slujeau lucrurile care vă sunt acum vestite de cei care v-au propovăduit Evanghelia cu Duhul Sfânt trimis din cer; lucruri pe care îngerii doresc să le cerceteze. De aceea, încingeți-vă mintea, fiți sobri și nădăjduiți până la sfârșit în harul care vă va fi adus la Apocalipsa lui Isus Cristos. 1 Petru 1:10-13

Înțelepciunea de sus

Se crede că epistola lui Iacov este una dintre cele mai vechi scrieri ale Noului Testament. Ea reprezintă învățăturile care au fost date mai întâi evreilor care s-au convertit la creștinism la scurt timp după încheierea lucrării pământești a Domnului nostru

Isus. Iacov subliniază: „Orice dar bun și orice dar desăvârșit vine de sus, de la Tatăl luminilor, la care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare.” Iacov 1:17

Tatăl ceresc este sursa întregii Adevăruri și, prin Duhul Său Sfânt, El dă poporului Său înțelegere. „Din voia Sa, El ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de primele roade ale creaturilor Sale. De aceea, frații mei iubiți, fiecare să fie iute la ascultare, încet la vorbire, încet la mânie.” Iacov 1:18,19

În ceea ce privește minunatele providențe ale lui Dumnezeu pentru poporul Său, Iacov a subliniat și semnificația înțelepciunii lui Dumnezeu, care este întotdeauna pură și sfântă. „Înțelepciunea care vine de sus este mai întâi curată, apoi pașnică, blândă și ușor de înduplecat, plină de milă și de roade bune, fără părtinire și fără ipocrizie. Iar roada neprihănirii este semănată în pace de cei care fac pace.” Iacov 3:17,18

În versetele anterioare, atenția noastră este atrasă de faptul că înțelepciunea cerească lucrează în armonie cu caracterul divin. Deși spiritul înțelepciunii care vine de sus este pașnic, apostolul nu i-a acordat o importanță mai mare decât purității. Adevărata înțelepciune este pașnică numai atunci când este în concordanță cu sfințenia și puritatea. Ea poate fi în pace numai cu ceea ce este sfânt. Blândețea

urmează purității și este pașnică atunci când este sfințită de Adevăr. Înțelepciunea cerească se bucură atunci că este „plină de milă”, iar „roadele bune” se dezvoltă în inimile celor care au fost luminați de înțelepciunea de sus.

Lumina Adevărului

Profetul Isaia vorbește despre lumină și relația ei cu viața și Adevărul. În prezentarea scopului divin, el scrie: „Voi conduce pe orbii pe o cale pe care nu o cunosc; îi voi conduce pe cărări pe care nu le cunosc; voi face întunericul să fie lumină înaintea lor și lucrurile strâmbe să fie drepte. Aceste lucruri le voi face pentru ei și nu-i voi părăsi.” „Pentru Sion nu voi tăcea, și pentru Ierusalim nu voi avea odihnă, până când dreptatea lui va străluci ca lumina, și mântuirea lui ca o lampă aprinsă.” Isaia 42:16; 62:1

Multe alte scripturi ne atrag atenția asupra darului special al luminii. „La Tine este izvorul vieții; în lumina Ta vom vedea lumina.” „Ferice de poporul care cunoaște sunetul vesel; ei vor umbla, Doamne, în lumina feței Tale.” „Cuvântul tău este o lampă pentru picioarele mele și o lumină pentru calea mea.” „Calea celor drepti este ca lumina strălucitoare, care strălucește tot mai mult până la ziua perfectă.” Psalmi 36:9; 89:15; 119:105; Proverbe 4:18

Ca ghid și perspectivă spirituală pentru urmașii lui Cristos, citim: „Nimeni nu aprinde o lampă și apoi o ascunde sau o pune sub un coș. În schimb, lampa este așezată pe un suport, unde lumina ei poate fi văzută de toți cei care intră în casă. Ochiul tău este ca o lampă care luminează trupul tău. Când ochiul tău este sănătos, tot trupul tău este plin de lumină. Dar când este nesănătos, trupul tău este plin de întuneric. Asigură-te că lumina pe care crezi că o ai nu este de fapt întuneric. Dacă ești plin de lumină, fără colțuri întunecate, atunci toată viața ta va fi strălucitoare, ca și cum un proiector te-ar umple de lumină.” Luca 11:33-36

Meditarea asupra Cuvântului lui Dumnezeu

Meditația este o trăsătură a caracterului creștin a celor care caută să umble pe căile Tatălui nostru ceresc iubitor și care rămân în Cuvântul Său. Cu secole înainte de nașterea lui Isus, psalmistul a scris: „Poruncile Tale sunt bucuria mea. Mărturiile Tale sunt drepte pentru totdeauna; dă-mi înțelegere, ca să trăiesc. Am strigat din toată inima mea; răspunde-mi, Doamne! Voi păzi legile Tale. Am strigat către Tine; salvează-mă, și voi păzi mărturiile Tale. Mă sculăm înaintea zorilor și strig după ajutor; aștept cuvintele Tale. Ochii mei anticipează veghea nopții, ca să meditez la Cuvântul Tău.” Psalmii 119:143-148

Psalmistul a mai spus: „Ferice de omul care nu umblă după sfatul celor răi, nu stă pe calea păcătoșilor și nu șade în scaunul batjocoritorilor. Ci se bucură de legea Domnului și meditează la legea Lui zi și noapte. El va fi ca un copac sădit lângă un curs de apă, care dă rod în sezoanele sale ; frunzele lui nu se veștejesc și tot ce face prosperă.” Psalmii 1:1-3

În scrisoarea sa către frații evrei, apostolul Pavel a scris: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și activ și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunde până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și este în stare să judece gândurile și intențiile inimii. Și nu este nici o făptură ascunsă de ochii Lui, ci toate lucrurile sunt descoperite și goale înaintea ochilor Celui cu care avem de-a face. De aceea, având un mare preot care a trecut prin ceruri, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să rămânem tari în mărturisirea noastră.” Evrei 4:12-14

Mărturia lui Isus

Isus a clarificat faptul că a fost trimis să îndeplinească voia și scopul Tatălui Cerească, și nu pe ale sale. Cuvintele sale umile sunt consemnate în Evanghelia lui Ioan, unde citim: „Eu nu pot face nimic de unul singur. Eu judec așa cum îmi spune Dumnezeu. De aceea, judecata mea este dreaptă,

pentru că împlinesc voia Celui care m-a trimis, nu voia mea. Dacă aş mărturisi în favoarea mea, mărturia mea nu ar fi valabilă. Dar şi altcineva mărturiseşte despre mine, şi vă asigur că tot ce spune el despre mine este adevărat.” Ioan 5:30-32

Când Isus a spus: „altcineva mărturiseşte şi despre mine”, se referea la Ioan Botezătorul. El a fost înaintaşul lui Cristos şi a pregătit calea pentru lucrarea Lui. „De fapt, voi aţi trimis anchetatori să-l asculte pe Ioan Botezătorul, iar mărturia lui despre mine era adevărată. Desigur, eu nu am nevoie de martori umani, dar spun aceste lucruri pentru ca voi să fiţi mântuiţi. Ioan era ca o lampă aprinsă şi strălucitoare, şi voi aţi fost entuziasmaţi pentru o vreme de mesajul lui. Dar eu am o mărturie mai mare decât Ioan – învăţăturile şi minunile mele. Tatăl mi-a dat aceste lucrări să le împlinesc, şi ele dovedesc că El m-a trimis. Şi Tatăl care m-a trimis a mărturisit El însuşi despre mine. ...Voi studiaţi cu sârguinţă Scripturile, pentru că credeţi că în ele aveţi viaţa veşnică. Acestea sunt chiar Scripturile care mărturisesc despre mine. Ioan 5:33-37,39

Moştenirea bereenilor

Observaţia apostolului Pavel că membrii bisericii din oraşul Berea erau studenţi nobili ai Bibliei este o lecţie pozitivă pe care tot poporul Domnului ar trebui

să o țină minte. Acești frați credeau sincer în Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu și subliniau că acesta este singura sursă adevărată de înțelegere. Ei apreciau profund valoarea și semnificația lui ca „așa spune Domnul” pentru dovada finală a ceea ce credeau.

Citat din nou textul nostru de la început, dintr-o altă traducere, citim următoarele cu privire la moștenirea fraților din Berea: „Acum, acești iudei erau mai bine dispuși și mai nobili decât cei din Tesalonic, pentru că erau pe deplin pregătiți și acceptau și primeau cu bucurie mesajul privind obținerea prin Cristos a mântuirii veșnice în Împărăția lui Dumnezeu, cu înclinație a minții și dorință, cercetând și examinând zilnic Scripturile pentru a vedea dacă aceste lucruri erau așa. Mulți dintre ei au devenit credincioși, împreună cu nu puțini greci proeminenți, atât femei, cât și bărbați.” Faptele Apostolilor 17:11,12